

„Baat' säh sull lops kõrwa juurika pihta!
Poisi käed olivad üsna paksu wõliga koos.
Mis nüid enam tunniistusemehi tarwis? Asi
oli selge — poisis süidlane. Nüid wiidi teda
torni; aga kus kohta? — Mõtelge — lam-
maсте ja wäskate lauta!

Kurjategija oli nüid luku taha pandud ja
pulmalised läksiwad tuppä, kus n'ad selle
pragina mälestuseks „karakast“ (wiina) rui-
pasiwad, siis heidedi weel natukene koidu-
unele. No muidugi, seda kulus weel ära!

Hommiku, kui walgeks läks, läksiwad tüd-
rukud lauda juurde loomi tassitama. Ja kui
n'ad lammaсте lauta astusiwad, leidsiwad
n'ad jälle midagi uudist. Wana sarwik lam-
mas ja suur punane wäskas olivad sirgu
maas, tois wälja läinud! — „Kas ta 'pole
jälle temp! Euline pirakas, wõta sina poissi
weel ära! misjuguise kurja ta jälle walmis
teinud!“ karjusiwad tüdrukud ja jooksiwad
suure kisaga tua juurde ning teatasiwad seda
peremehele. Peremees läks lauta, wõttis
poisi tuttipidi kinni, raputas teda, et jalad

wilpusiwad all, ja káratas: „Mis pagana
tempu sa siin jälle oled teinud?“ Poiss ütles:
„Mis ma siis hirmuga pidin tegema, kui
„wana sarwiline“ pimedas lautas mu kallale
tuleb, keda ma kuradi armastin olewat?! Ma
sain ühe poole aiasteiwast kätte ja serwasin
t'ale sellega kohe õnneks sarwede wahale —
— kriiksus weel korra — oligi wait. Mulla
oli hää meel, et saatanaсти lahti sain. Aga
näe raibet! — Natukese aja pärast hakkas
üks jälle minu jalgu lakkuma ja tõmmas
kolm korda keelega minu jala säärt mõõda
üleäse. Mulla oli suur hirm, mõtlesin et
kurjadwaimud mind nüid lausa kiusama tu-
lewad! Kas sellest küllalt ei mõjunud, et
ma ühe juba maha löin? Aga sa põrgu
fortis! Küll ma sinule kaa oma põõna an-
nan, kui mind rahule ei jäta! áhwardasin
ma teda. Aga mis ta saatanaს sesti hoolis!
lakkus aga edasi. Nüid tõmmasin wemla
winna ja wirutasin umbes ühe tubli plaksu
wastu pääd, et aga rõõgatas — ja oligi
wait. Pääle seda ei julgenud keegi mind